

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Győrött, 2015. február 12. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A halált okozó, foglalkozás körében elkövetett gondatlan veszélyeztetés vétsége miatt **I.r. vádlott** és társa ellen indult büntetőügyben a Tatabányai Törvényszék 2014. február 27. napján kihirdetett 4.B.439/2012/17. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlottak által megvalósított bűncselekmény megnevezésének törvényhelye az 1978. évi IV. tv. 171.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés b/ pont.

I.r. vádlott fogházban végrehajtandó szabadságvesztésének időtartamát 1 (egy) év 10 (tíz) hónapra, míg **II.r. vádlott** fogházban végrehajtandó szabadságvesztésének időtartamát 1 (egy) év 5 (öt) hónapra **súlyosítja**.

Mellőzi a feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozó rendelkezést.

Az elsőfokú eljárás során felmerült további 93.219 (kilencvenháromezer-kettőszáztizenkilenc) Ft-ot az állam viseli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét **I.r.** és **II.r. vádlott** vonatkozásában helybenhagyja.

I n d o k o l á s :

A Tatabányai Törvényszék 4.B.439/2012/17. számú ítéletében bűnösnek mondta ki **I.r.** és **II.r.** vádlottat 1-1 rb foglalkozás körében elkövetett gondatlan veszélyeztetés vétségében (Btk. 165.§ (1), (2) bekezdés b./ pont).

Ezért I.r. és II.r. vádlottat egyaránt 1 év, végrehajtásában 3 év próbaidőre felfüggesztett fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre ítélte.

Megállapította a vádlottak vonatkozásában, hogy a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja - a szabadságvesztés büntetés végrehajtása elrendelése esetén - a büntetés kétharmad részének kitöltését követő nap.

A bíróság **1. magánfél** és **2. magánfél** által előterjesztett polgári jogi igény érvényesítését egyéb törvényes útra utasította, határozott továbbá a bűnjelekről, valamint a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész a vádlottak terhére a kiszabott büntetések súlyosítása végett a Btk. 2.§ (2) bekezdésének helytelen értelmezéséből fakadó nem megfelelő minősítés miatt fellebbezést jelentett be.

Indokolásában rámutatott, hogy a törvényszék a vádlottakkal szemben tévesen az elbíráláskor hatályos 2012. évi C. törvény (Btk.) rendelkezéseit alkalmazta.

Az elsőfokú bíróság a vádlottakat felfüggesztett szabadságvesztésre ítélte, amely büntetéseket a végrehajtás elrendelése esetén fogház fokozatban kell végrehajtani. A jelenleg hatályos büntető anyagi jogi szabályok a feltételes szabadság vonatkozásában nem kedvezőbbek, fogház fokozat esetében a szabályozás azonos, illetve a bűncselekmény büntetési tétele mindkét törvény alapján egyformán 1-5 évig terjedő szabadságvesztés büntetés. Véleménye szerint az elkövetés időpontjában hatályos törvény alkalmazását indokolja továbbá az is, hogy a középértékre vonatkozóan a Btk. 83.§ (2) bekezdésében írt büntetéskiszabási elv az elkövetés másnapján, 2010. július 23. napján lépett hatályba. Fentiekre figyelemmel ezért a Btk. 2.§ (1) bekezdése alapján a bűncselekményt az elkövetése idején hatályban lévő büntető törvény alapján kell elbírálni.

Ebben az esetben a vádlottak cselekményének minősítése helyesen a Btk. 171.§ (1), (2) bekezdés b./ pont szerint halált okozó foglalkozás körében elkövetett gondatlan veszélyeztetés vétsége.

Álláspontja szerint a vádlottak javára szóló büntetéskiszabási körülményeknek eltúlzott jelentőséget tulajdonított a törvényszék, ezért velük szemben lényegesen hosszabb tartamú, végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés büntetés kiszabása indokolt.

Az elsőfokú ítélet kihirdetését követően az I.r. és a II.r. vádlott, valamint a II.r. vádlott védője fellebbezést jelentettek be.

Az I.r. vádlott védője írásbeli indokolásában rámutatott arra, hogy álláspontja szerint a törvényszék ítélete megalapozatlan, mivel védenca cselekménye és a bekövetkezett eredmény között közvetlen okozati összefüggés nem állapítható meg, és ezért indítványozta elsődlegesen bizonyíték hiányában, másodlagosan bűncselekmény hiányában védenca felmentését.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.119/2014/1-4. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a vádlottak és a védők fellebbezését alaptalannak találta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az eljárási szabályoknak megfelelően folytatta le a bizonyítási eljárást, és a bizonyítékok mérlegelésével állapította meg a megalapozott tényállást, amely azonban az iratok tartalma alapján kiegészítésre illetve helyesbítésre szorul a Be. 352. § (1) bekezdés a./ pontja alapján.

Indítványozta, hogy az ítélet az elsőfokú ítéletet annyiban változtassa meg, hogy a bűncselekmények megnevezésénél alkalmazott törvényhelyként az 1978. évi IV. törvény 171.§ (1), (2) bekezdés b./ pontját tüntesse fel, a vádlottakat hosszabb tartamú, végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett fogházbüntetésre ítélje, a feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozó rendelkezéseket mellőzze. Egyebekben az ítéletet hagyja helyben azzal, hogy az indokolásban is a korábbi büntető törvény jogszabályhelyeit jelölje meg.

Az ítélet tábla nyilvános ülésén a fellebbviteli főügyészség képviselője az ügyész fellebbezését és az írásbeli indítványát változatlanul - részben kiegészítve - fenntartotta.

Előadta, hogy abszolút eljárási szabálysértést nem vétett a törvényszék, azonban több relatív eljárási szabálysértés is történt, amelyek viszont nem eredményezik összességében az ítélet hatályon kívül helyezését.

A tényállás kiegészítésének szükségessége tekintetében maradéktalanul fenntartotta az indítványában írtakat.

A vádlottak bűnössége vonatkozásában kifejtette, hogy tudatos gondatlanság (luxuria) állapítható meg, mivel II.r. vádlott a betonelemek felrakódásakor látta és tudta, hogy még az általa is szükségesnek tartott változtatásokat a faállványokon nem végezték el, a faállvány szállításra való alkalmatlanságára a gyártót figyelmeztette is. Az I.r. vádlott is tudta, hogy a betonelemeket fémállványon szokták szállítani, emiatt egyik kollégáját is felhívta, anélkül azonban, hogy a betonelemek nagyságát, súlyát közölte volna vele.

Az időbeli hatály kapcsán továbbra is fenntartotta azt az ügyészi álláspontot, hogy az 1978. évi IV. törvény rendelkezéseit kell irányadónak tekinteni, amely kihatással van a minősítésre és a jogi indokolást is ennek megfelelően kell korrigálni. Rámutatott arra is, hogy a büntetőjogi felelősség objektív feltétele, az objektív kapcsolat, vagyis az adott magatartás és a bekövetkezett eredmény közötti okozati összefüggés, a magatartásnak az eredmény bekövetkezésében játszott szerepének a bizonyítottsága megállapítható, mint ahogy az előreláthatóság szubjektív feltétele is.

Az okozati összefüggést illetően kifejtette, hogy a baleset bekövetkezése foglalkozási szabályszegések következménye, abban egyaránt szerepet játszott a II.r. vádlott által tervezett és szállításra alkalmatlan faállvány használata, illetve a betonelemeknek a vonójárművön történő nem megfelelő rögzítése. Rámutatott, hogy a közvetlen veszélyhelyzet, majd a halálos sérülés a terheltek együttes magatartásának hatására következett be, ettől függetlenül önálló tettesek, mivel a társtettség a gondatlanságból elkövetett bűncselekmények esetében - az egységes akarat elhatározás hiánya folytán - kizárt.

A büntetéskiszabás tekintetében a súlyosító körülmények közül a megszegett foglalkozási szabályok nagy számát és a szabályszegések súlyát emelte ki.

Az ítélet járulékos rendelkezései kapcsán előadta még, hogy az előterjesztett polgári jogi igény (sértett eltemetése költségeinek megfizetése, járadék fizetése a sértett gyermekének) a büntetőeljárás körén kívül esik, a lefoglalás megszüntetésére, a bűnügyi költség megfizetésére vonatkozó rendelkezések pedig törvényesek.

I.r. vádlott védője a felmentésre irányuló fellebbezését az írásban indokoltak szerint változatlan tartalommal fenntartotta. A védelem a szakértők által adott beadványokból a lényegesnek tartott részek csatolásával hangsúlyozta, hogy a vád feltételezéseken alapul, mivel az ügyben eljáró szakértők sem tudtak egyértelműen állást foglalni abban, hogy a baleset bekövetkezésében mi játszotta a fő szerepet.

Védence szempontjából véleménye szerint az okozati összefüggés hiánya állapítható meg, mivel nem a rögzítésben, hanem az állvány összeszerelésében volt a hiba, továbbá ezen kívül - az általa helyesnek tartott logikai következtetés alapján - az I.r. vádlott vonatkozásában a gondatlanságnak semmilyen formája sem állapítható meg.

II.r. vádlott védője nem értett egyet az ügyészség fellebbezésével, viszont az 1978. évi IV. törvény alkalmazását nem ellenezte.

Ezután kifejtette, hogy nem állapítható meg az, hogy mi volt a baleset bekövetkezésének oka, tehát az állvány minősége vagy a rakomány nem megfelelő rögzítése miatt dőlt-e össze. Ezzel kapcsolatosan az ügyészség is feltételezésekre alapította az álláspontját. A bírói gyakorlatra hivatkozással rámutatott, hogy véleménye szerint az ok-okozati összefüggés hiányzik, ami az adott ügyben nem állapítható meg a bekövetkezett haláleset, illetőleg a védenca cselekvősége között.

Az állványról a II.r. vádlott csak szívességből skiccelt fel egy vázlatot, ezzel segítve a megrendelőt, hogy a betonelemek eljussanak a rendeltetési helyükre. Az ácsoknak ugyan védenca adott megbízást az állványzat elkészítésére, az általa készített vázlat alapján, ami azonban nem egy hivatalos terv volt, hiszen a II.r. vádlott sem hivatalos tervező. A kézi rajz szerint az ácsok - akik elmondták, hogy a II.r. vádlott nem mondott nekik semmit az összeszereléséről - nem gyárthatták volna le az állványt.

A tanúvallomások értékelése kapcsán kifejtette azt, hogy véleménye szerint a tanúk saját felelősségük elhárítására irányuló vallomást tettek.

Kiemelte **1. tanú** nyilatkozatát, aki azt állította, hogy nem kérte a Sz.-ra való leszállítását az állványnak, holott azon tárolták volna a betonelemeket. Utalt arra a védő, hogy a megrendelő gyakorlatilag nem akart plusz pénzt fizetni az állványok külön szállításáért, amit négy szemközt közölt is a II.r. vádlottal.

Foglalkozott a szakértői megállapításokkal, amelyek szerint nem a II.r. vádlott kötelessége volt az állványok ellenőrzése, illetve, hogy Kiss György szakértő az állvánnyal kapcsolatosan nem bírt kompetenciával, viszont véleménye szerint az állvány szilárd szerkezetű volt, ellenben az összeerősítés nem volt megfelelő. Greskó Gábor szakvéleménye ezzel összhangban állt, és dr. Domján József szintén megállapította, hogy szilárd volt az állvány. Álláspontja szerint a II.r. vádlott joggal ítélt meg úgy - fentiekre is figyelemmel -, hogy a faállvány alkalmas a betonelemek szállítására.

Véleménye szerint tévesen hivatkozott az elsőfokú ítélet a munkaeszközök és használatuk biztonsági és egészségügyi követelményeinek minimális szintjéről szóló 14/2004. (IV.19.) FMM rendelet 56.§-ára, mivel az az építkezési munkaállványokra vonatkozik. Ezen túlmenően a rakodás irányítása nem a II.r. vádlott feladata volt, abban nem is vett folyamatosan részt.

Álláspontja szerint a tetтарыnyos büntetés elvének sem felel meg az elsőfokú bíróság ítélete azáltal, hogy mindkét vádlottat azonos büntetéssel sújtotta.

Az előadottak alapján tehát egyrészt az elkövetési magatartás, másrészt az ok-okozati összefüggés hiányzik, ezért védenca felmentését kérte.

Az ügyész viszonválaszában rámutatott arra, hogy véleménye szerint az ok-okozati összefüggés megállapítható, és a feltételes módban elhangzott kijelentések nem feltételezéseket takarnak, hanem arra utalnak, hogy a tragikus baleset bekövetkezését számos módon meg lehetett volna előzni.

I.r. vádlott az utolsó szó jogán egyetértett a védője által előadottakkal. Hangsúlyozta, hogy korábban nem merült fel problémája, ez esetben is mindent megtett, és a gépjármű sem volt túlsúlyos.

II.r. vádlott szintén csatlakozott a védőjéhez. Az állvány készítőjét, aki nem végzett megfelelő munkát, nem bírálhatta felül, csupán jobbító szándékkal tett javaslatokat, anyagi juttatásban ezért nem részesült. Továbbra is hangoztatta, hogy nem követett el bűncselekményt.

Az ítélet tábla a bejelentett fellebbezésekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírálta a Be. 348.§ (1) bekezdése szerint, és az ügyészi fellebbezést alaposnak, míg a védelmi fellebbezéseket alaptalannak találta.

A felülbírálat keretében az ítélet tábla vizsgálta az eljárási szabályok megtartását. Megállapította - ahogy arra a fellebbviteli főügyészség helyesen mutatott rá -, hogy valóban kisebb eljárási szabálysértések történtek az elsőfokú bírósági eljárásban, azonban ezek egyike sem akadályozza az ítélet érdemi felülbírálatát, abszolút hatályon kívül helyezésre okot adó körülményt pedig a másodfokú bíróság nem észlelt.

Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. A beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességében értékelte, az ellentmondásokat megkísérelte feloldani. Számot adott arról, hogy mely bizonyítékot, miért fogadott el a tényállás megállapítása során.

A Tatabányai Törvényszék előtti eljárásban **I.r.** és **II.r. vádlott** nem ismerték el bűnösségüket, és a vallomástételt is megtagadták, ezért korábbi vallomásaik ismertetésére került sor, amelyeket a bíróság részletesen elemzett.

Kihallgatta a bíróság tanúként **1. tanú** (1. Kft.) megrendelőt, aki F.J.-t (2. Kft.) kereste meg betonpanelek legyártása céljából. **F.P.** két, tárolás céljára való állvány készítésére kapott megbízást **II.r. vádlott** skiccei alapján, amely elkészítésében **2. tanú** és **3. tanú** alkalmazottai vettek részt. A tanú beszámolt a megrendelés és a szerelés körülményeiről, **II.r. vádlott** szerepéről, a szállítás elindítását megelőző problémáról.

Az említett alkalmazottakat szintén részletesen kihallgatta a bíróság **4. tanúval** együtt, aki megszegelte (erősítette) az állványt, hogy milyen faelemekből, milyen rögzítéssel és milyen célra készült tudomásuk szerint a faállvány, illetve miként kellett megerősíteni azt. Ők is hallották, ahogy azt **F.P.** is elmondta, hogy konfliktus támadt az I.r. és a II.r. vádlott között amiatt, hogy az állvány tárolásra és nem szállításra lett építve.

A betonpanelek felrakódásának körülményei kapcsán értékelte az elsőfokú bíróság **5. tanú**, **6. tanú**, **7. tanú**, **8. tanú** vallomásait, akik valamennyien az 2. Kft.-nél dolgoztak aznap különböző munkakörökben, és utasítás szerint jártak el. A tanúk elmondták, hogy addig acélállványon történt a betonelemek fuvarozása.

A bíróság felolvasás útján a tárgyalás anyagává tette **9. tanú** vallomását, akivel az I.r. vádlott beszélt telefonon, hogy szállított-e már faállványon betonelemeket, továbbá beszerzésre kerültek a releváns okirati bizonyítékok, amelyeket szintén a tárgyalás részévé tett.

Nagy hangsúlyt fektetett a törvényszék a szakértői bizonyításra. Kimerítően értékelte Kiss György igazságügyi közlekedési műszaki szakértő, Greskó Gábor és dr. Domján József igazságügyi szakértők által adott véleményeket.

Utóbbi két - munkabiztonsági illetve munkavédelmi - szakértő egybehangzóan úgy nyilatkozott, hogy az állvány alkalmatlansága és a nem megfelelő rögzítés is legalább ugyanakkora mértékben közrejátszott a bűncselekmény bekövetkezésében. A szabályszegések alapján a sorrendiség ugyan nem határozható meg, tehát, hogy előbb szakadtak-e ki a rögzítők és utána dőlt össze az állvány, vagy fordítva, viszont objektíven vizsgálva a körülményeket leszögezték, hogy sem az állvány, sem a betonelemek rögzítése nem volt megfelelő, a biztonságos szállítás feltételei ekként nem voltak adottak. A II.r. vádlott által elképzelt fa állvány szerkezetében és összeszerelése által alkalmatlan volt közúti szállításra, a spaniferes rögzítés pedig nem volt megfelelő sem a szállítmányhoz, sem a tartóvázhoz képest.

Egyébként az eljárás adatai alapján az is vitathatatlan, hogy az acélállványon történő betonelemek szállításával nem merült fel probléma megfelelő rögzítés mellett.

Az ítélet tábla álláspontja szerint, attól függetlenül, hogy a szakértők néhol túlléptek a kompetenciájukon - mivel a felelősség megítélése a bíróságra tartozik -, az általuk adott vélemények aggálytalanok és elfogadhatóak a bizonyítékok közt megfelelően értékelésre kerültek. Az elsőfokú bíróság e körben tett megállapításait osztotta az ítélet tábla.

A teljes felülbírálat során az ítélet tábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenysége logikai hibáktól mentes. A védelmi hivatkozások egy része az elsőfokú bíróság mérlegelését támadta és a bizonyítékok újraértékelésére irányult, amelyre a másodfokú eljárásban nincs lehetőség, így e körben a fellebbezések eredményre nem vezethettek.

Az ítélet tábla részben osztotta a fellebbviteli főügyészség álláspontját, hogy a tényállás kiegészítésre szorul, ez azonban ítéletszerkesztési hibából fakad, mivel a pontosítandó, kiegészítendő részek az ítélet indokolásában megtalálhatóak.

Így tartalmazza az indokolás, hogy

- **II.r. vádlott** munkaköre a munkaszerződése alapján termelésirányító volt;
- A II.r. vádlott helyszíni tanácsait a faállvány összeállítását végző személyek nem hajtották végre;
- A rakodás során **I.r.** és **II.r. vádlott** vitatkoztak a faállványok szállításra használhatóságáról, eközben az I.r. vádlott felhívta **9. tanú** nevű kollegáját is, aki szállított ugyan betonelemeket faállványon, de nem ilyen méretűeket;
- A faállványok gyártója, **F.P.** a betonelemek arra való felrakódása során **II.r.** vádlottal közölte, hogy azok tárolásra készültek, szállításra való felhasználásukért nem vállal felelősséget;
- A betonelemek és a hevederek érintkezési pontjainál nem minden helyen alkalmaztak megfelelő élvédőt, sok helyen ezt kartonpapír helyettesítette;
- A balesetet megelőzően **I.r. vádlott** által vezetett járműszerelvénny sebessége 65 km/h volt;
- A baleset során a vonójárműről egy másik betonelem is leesett úgy, hogy azt a járműszerelvénny megállásáig magával vonszolta, illetve a betonpanelek elmozdulása és leesése folytán a tehergépkocsin az egyik rögzítő fül is kiszakadt a platóból.

- **I.r. vádlott** megszegte a KRESZ 47.§ (2) bekezdés d./ pontjában írt rendelkezést is. Vezetői engedélyét 2010. július 22. napjától október 15. napjáig, majd 2011. január 3. napjától visszavonásra került.

Fenti megállapításokat, amelyeket a már említettek szerint az indokolás tartalmaz, a tényállás részének tekinti az ítélőtábla, így ezzel a korrekcióval a tényállás megalapozott, a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hibáktól, hiányosságoktól mentes, és alapját képezte a másodfokú felülbírálatnak.

I.r. és II.r. vádlottak bűnösségére vont következtetés okszerű.

Az elsőfokú bíróság részletesen elemezte a személyi, okirati, szakértői bizonyítékokat, és megjelölte azokat a jogszabályokat, amelyeket megszegtek a vádlottak.

Jogi indokolásában kimerítően kitért arra, hogy melyek a bűncselekmény törvényi tényállási elemei, majd helyesen mutatott rá, hogy a tényállás alkalmazása szempontjából mi tekintendő foglalkozási szabálynak. Rámutatott arra is, hogy az I.r. és II.r. vádlottak milyen foglalkozási szabályokat szegtek meg.

Helyesen fejtette ki, hogy a baleset bekövetkezésében ugyanolyan súllyal esett latba a rakomány nem megfelelő rögzítése és a szállítás céljára készített állvány alkalmatlansága. Helytállóan foglalt állást akként, hogy az állvány tervezéséből, kivitelezéséből, illetve a panelek nem megfelelő rögzítéséből eredő hiányosságok a szállítás során szoros kölcsönhatásban voltak egymással, azaz mindkét vádlott foglalkozási szabályszegésére visszavezethető a bekövetkezett baleset, annak halálos eredménye, azonban a jogszabályban, illetve a szabványban előírt feltételek együttes megvalósulása esetén a baleset elkerülhető lett volna. Ezt alátámasztja, hogy az I.r. vádlott hangot adott kételyeinek, még egy kollegáját is felhívta telefonon, ennek ellenére útnak indult, a faállványok alkalmatlanságáról pedig II.r. vádlottnak kellett tudnia.

Az ítélőtábla álláspontja szerint megfelelően mérlegelt minden körülményt ebben a tekintetben az elsőfokú bíróság.

A védelmi fellebbezések többek között az okozati összefüggés hiányára hivatkozva is vitatták a vádlottak büntetőjogi felelősségének megállapítását. Ezzel kapcsolatban az ítélőtábla rámutat arra, hogy az okozati összefüggés objektív kategória, amelynek vizsgálata során két jelenség, az elkövetési magatartás és az eredmény közötti kapcsolatot kell feltárni. Minden eredmény, okozat több feltétel együttes fennforgásának következménye. A bírói gyakorlat által elfogadott feltételek egyenértékűségének elmélete értelmében bármelyik feltétel hiánya esetén az eredmény nem vagy nem úgy következik be. Ha ezen feltételek között megtalálható a vádlotti magatartás is, akkor az okozati összefüggés fennáll.

Az adott ügyben ez egyértelműen megállapítható, mivel mindkét vádlott magatartása szükséges volt a halálos eredmény bekövetkezéséhez, mivel abban legalább ugyanakkora szerepe volt a rakomány nem megfelelő rögzítésének, mint a faállvány szállítás céljára történő alkalmatlanságának, mely megállapítást a szakértői vélemények alátámasztanak.

Szükségszerű eleme a bűncselekménynek a bűnösség valamilyen megnyilvánulási formája. Gondatlanságból követi el a bűncselekményt, aki előre látja magatartásának lehetséges

következményeit, de könnyelműen bízik azok elmaradásában (tudatos gondatlanság - luxuria).

A fuvarozásért felelős **I.r.** vádlottnak teljes mértékben tisztában kellett lennie azzal, hogy adott paraméterekkel rendelkező betonelemeket azokon a faállványokon olyan rögzítés mellett nem lehet szállítani, **II.r. vádlott** vonatkozásában pedig a felelőssége a gyártástól a szállítás befejezéséig tartott, és az alkalmatlan faállványokon történő szállítást nem akadályozta meg, ahhoz hozzájárult. Mindezek alapján a gondatlanság súlyosabb formája merül fel mindkét vádlott vonatkozásában, hiszen a már említettek szerint felmerült a tanúvallomások alapján, hogy vita támadt arról, hogy lehet-e így szállítani, ennek ellenére mégis útnak indult ez a fuvar is, amelynek az esetleges következményével számolniuk kellett. Felelősségük fennállását alátámasztják a felhívott jogszabályok, szakmai előírások, illetve megerősítik a többször meghivatkozott szakértői vélemények.

A bűncselekmények minősítése tekintetében az ítélet tábla a Btk. 2.§-ában írtaknak megfelelően megvizsgálta, hogy az elkövetéskor, vagy a másodfokú elbíráláskor hatályos törvény szerint bírálendő-e el a vádlottak cselekménye, melyik kedvezőbb számukra, és e tekintetben egyetértett az ügyészi állásponttal.

Az 1978. évi IV. törvény és a 2012. évi C. törvény a foglalkozás körében elkövetett gondatlan veszélyeztetés bűncselekményéhez azonos büntetési tételt rendel. A vádlottakkal szemben alkalmazott fogházbüntetéshez fűződően a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége szintén egyformán szabályozott mindkét jogszabályban - mivel felfüggesztésre kerültek a büntetések, ezért végrehajtásuk elrendelése esetén -, tehát a büntetés kétharmad részének kitöltése után van helye. Ekként az elsőfokú bíróság valóban tévesen alkalmazta a Btk. időbeli hatályát. A fentiekben kifejtettek alapján arra tekintettel, hogy főszabályként a bűncselekményt az elkövetése idején hatályban lévő törvény szerint kell elbírálni, az ítélet tábla megállapította, hogy a megvalósított bűncselekmény megnevezésének törvényhelye az 1978. évi IV. törvény 171.§ (1), (2) bekezdés b./ pontja.

A büntetés kiszabása körében az irányadó körülményeket helyesen tárta fel az elsőfokú bíróság. A másodfokú bíróság osztotta az ügyészi álláspontot, hogy a törvényszék által a törvényi minimumban meghatározott fogházbüntetés mértéke valóban enyhe a terheltek büntetlen előélete és az időmúlás ellenére a megszegett foglalkozási szabályok számát és súlyát tekintve. Figyelemmel kell lenni ugyanis arra, hogy **I.r. vádlott** vonatkozásában a szabálysértések nagyobb számban vannak jelen, illetve a felelősségi köre is szélesebb és súlyosabb, mint **II.r. vádlott** esetében.

Ezért az ítélet tábla a fogházbüntetések (1978. évi IV. törvény 44.§) tartalmát a büntetési célok, illetve a belső arányosság követelményét szem előtt tartva felemelte a rendelkező részben írtak szerint a felfüggesztés próbaidejének (1978. évi IV. törvény 89.§ (1), (2) bekezdés) érintetlenül hagyásával, mivel az nem kifogásolható.

Tekintettel arra, hogy az ítélet tábla az elkövetéskor hatályos törvényt alkalmazta, ezért mellőzte az elsőfokú ítéletből a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezést.

Az ítélet járulékos rendelkezései helytállóak, viszont észlelte a másodfokú bíróság, hogy a Komáromi Városi Bíróság eljárásában felmerült bűnügyi költségnek a vádlottak általi

viseléséről is rendelkezett az elsőfokú bíróság. Mivel ezek a költségek nem a vádlottak magatartásának következtében merültek fel, hiszen a Tatabányai Törvényszék folytatta le érdemben az elsőfokú eljárást, ezért az az összeg az állam terhén marad a Be. 381.§ alapján, figyelemmel a Be. 339.§ (1) bekezdésére.

Mindezekre tekintettel az ítélet tábla a Tatabányai Törvényszék ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján I.r. és II.r. vádlott vonatkozásában részben megváltoztatta, míg egyebekben a Be. 371.§ (1) kezdése értelmében helybenhagyta.

Győr, 2015. február 12. napján

Dr.Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke

.Csák Csilla sk.
a tanács tagja, előadó

.Németh Balázs sk.
a tanács tagja

Z á r a d é k :

Ez az ítélet és ezáltal a Tatabányai Törvényszék 2014. február 27. napján kelt 4.B.439/2012/17. számú ítéletének meg nem változtatott része **I.r.** és **II.r.** vádlott vonatkozásában a mai napon jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajtható.

Győr, 2015. február 12. napján

.Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kiadó: